

Тоянъ Василевъ

еликия градъ на Асеновцитѣ. Добро впечатление той прави и съ нѣколко свои балкански картини, главно „Дръвския манастиръ“ и цикъла „Гановскиѣ тепавици“ за природата и азурното Балканско небе . . .

Забелязва се, че той никъде, въ едно единъ пейзажъ, не е злоупотрѣвилъ съ тоноветѣ и багритѣ.

Голѣмата ценностъ на неговитѣ картини личи отъ факта, че всичкитѣ платна бѣха откупени, и изложбата бѣ посетена отъ много народъ.

Също Н. Ц. В. Княгиня Евдокия посети изложбата на г. Василевъ и изказа най-ласкави отзиви за творчеството му. Отправени му бѣха покани за изложби въ странство отъ много джанджии.

Г-нъ Ст. Василевъ е въ пролѣтѣта на своето творчество, и затова създава надежди и дълбоки обещания за въ бъдеще! . . .

Отъ името на всички деца азъ го поздравявамъ и му желая блѣскавъ успѣхъ въ творчеството.

Янко Дим. Урумовъ

ученикъ при В. Търновската гимназия

„Барбанче“ готви табло!

своя снимка. А нашитѣ редовни абонати да пратятъ незабавно въ редакцията по една своя снимка. Следъ получаването на снимкитѣ, т. е. до 15 февруарий ще бжде отпечатано и таблото. Следете подробно-ститѣ.

Доброто дете

Отъ паритѣ за закуска,
що ми даде, майко ти,
дадохъ вчера на човѣка,
тамъ на моста що шепти . . .
На очитѣ слѣпи, праздни
азъ видѣхъ блестятъ сълзи
и въ паничката му праздна,
пустнахъ бѣлитѣ пари . . .
Че сърдцето ми заплака!
Колко страда тозъ човѣкъ,
кой ли него ще оплаква
въвъ живота му нелекъ.

Лалю Рогачевъ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Лалю Рогачевъ

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

ХИТРИЯТЪ КЛИЕНТЪ

Единъ младежъ влиза въ саламджийницата, купува половинъ килограмъ мешено и когато идва редъ да плаща, той пита саламджията:

— Моля ви се, кажете ми, имате ли здрави крака?

— О, да,

— Е тогава тичайте да ме стигнете за паритѣ!

И хукналъ да бѣга

ВЪ КАЗАРМАТА

— Иване, какво значи охранение?
— Оранение, значи да се ораниме арно, напиримѣръ, като една свиня, господинъ поручикъ!

ВЪПРОСЪ И ОТГОВОРЪ

— Защо пияния залита да падне?
— Защото спирта е лесно изпаяемъ и навѣрно попада въ краката, като ги прави по-леки отъ главата.

Вулкански

Абонирайте се за в. „Барбанче“!

Роденъ е презъ 1906 год. въ село Черноземъ, карловско. Написалъ е за възрастни стихосбиркитѣ: „Фабрични комини“, „Ниви“ и „Селяни“. Пише стихове и за деца. Презъ тази година завършва скулптура при Худ. академия. Лалю Рогачевъ третира предимно сюжети изъ селото. Пѣснитѣ му сж вдъхновени химни за работливия селянинъ, за плодородната земя и за широкитѣ слънчеви полета. Напоследъкъ той е написалъ нови стихове, които ще издаде въ книга. На тази страница, въ днешния брой, даваме неговото стихотворение „Доброто дете“.

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:

„СМѢХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ за вечеринки, утрѣ и забави, въ който участвуватъ 30 хумористи. 120 стр.—10 лв. Суми пращайте на адресъ: Люб. Христовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47—София. Препоръчваме сборника.

като че ли ме тласна и ме застави да се спра. Азъ не се отличавахъ никога особено любопитство, но тукъ, незнай защо, изведнажъ нѣщо ме потлѣче къмъ тази торба и при всичкото желание да се удържа, не бѣхъ въ състояние да овладѣя тази тайнствена вътрешна сила, която ме тласкаше къмъ торбата. Луната освѣтяваше всичко наоколо. Приближихъ до торбата и я опипахъ. Нѣщо твърдо, кржгло, като че ли диня. Макаръ нощта да бѣше студена, презъ тъканята на торбата бѣше пробилъ нѣщо лепкаво. Азъ я развързахъ и бръкнахъ съ ръката. Прѣститѣ ми напипаха косми. Поби ме студенина. Цѣлото ми тѣло затрепера, като отъ електрически токъ. Загънахъ краищата на торбата и я открихъ. Не съмъ ли полудѣлъ? Не! . . . — Пълната луна свѣтѣше ярко и предъ очитѣ ми, застинали отъ ужасъ, се представи невѣроятнo зрелище. Въ торбата лежеше отрѣзаната глава на белгинецъ! Искане ми се да викамъ, но нѣщо бѣше задавило гърлото ми. Азъ треперѣхъ, бѣше ме обхваналъ безуменъ ужасъ. Като оставихъ страш-

ната находка, дотичахъ въ казармата и се заехъ, незнай защо, да будя французина. Но той спѣше здраво. Само нѣщо изрѣмжа и се обърна на другата страна.

Повалихъ се наредъ съ него върху нара, старейки се да се зария въ сламата. Какво е било после — не зная, не помня. Сънъ или кошмаръ? Спѣхъ ли, или бодърствувахъ? Помня, че слънцето свѣтѣше вече въ затворенитѣ, низки прозорчета. Французинътъ ме буташе и се смѣеше.

— Хайде! — викаше той.

Вдигнахъ се съ трудъ. Той излѣзе да оседлае конетѣ и следъ малко се върна. Азъ събрахъ мислитѣ си. Когато бѣхъ вече готовъ за пжтъ, знаехъ твърдо, че нѣкакъвъ кошмаръ е имало съ мене презъ нощта.

Влѣзе французинътъ и каза спокойно:

— Конетѣ сж готови. Да вървимъ — Да вървимъ.

— Вие ми развързахте торбата? Жалко. Азъ ви готвѣхъ сюрпризъ. Впрочемъ, главното е напредъ. Добре, че завързахъ навреме торбата. Сут-

ринното слънце едва не развали работата. Добре че станехъ рано.

Значи, това не бѣше сънъ? Значи, бѣше истина? . . .

Седнахме на конетѣ и се отправихме по пжтя.

Азъ погледнахъ върху торбата съ ужасъ.

— Чуйте, — казахъ най-после на французина, — у васъ тамъ! . . . Какво е?

— Въ торбата?

— Да! . . .

— Да не сте боленъ? — ме попита той. — Та нали видѣхте? Никой другъ? Никой другъ не можеше да развърже торбата. Не ви се сърдя. Впрочемъ, вие самъ се наказахте.

— Значи, наистина това е главата на нашия другаръ?

Той се разсмѣ.

— Надѣвамъ се, че не моята и вашата, които сж още върху раменетѣ ни.

— Но . . . това е ужасно . . . Какъ така?

(Следва)